

ЖУРНАЛ – ПЛАСТОВОГО – НОВАЦТВА

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новачтва

“NOTUJS” — MAGAZINE

for Ukrainian Children

Видає Головна Пластова Булава

Редагує Колегія під проводом

пл. сен. Лесі Храпливої

Адреса Редакції:

LESIA CHRAPLYWA

158 East 7th St., Apt. 3A

New York, New York 10009

Адмініструє

Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.

Адреса Адміністрації:

“P L A S T” Inc.

140-142 Second Avenue

New York, N. Y. 10003

Обкладинка роботи

Ніня Мудрик-Мриц

З М І С Т :

Писанка	2
Сестричка Катря Червоняк:	
Писанки	3
Катерина Перелісна — Оксана Тарнавська:	
Христос Воскрес! (пісня)	6
Пригоди Мишки-Гризикнижки	8
Сестричка Катря Червоняк:	
Чопчорик	11
Сірий Орел Надя:	
Найкращий дарунок	19
Чорноморцем хочу стати!	22
Сірий Орел Денис:	
Паперова писанка	23

ПЕРЕДПЛАТА „ГОТУЙСЬ” у 1969 році: В ЗДА — 3.00 долляри, в КАНАДІ — рівновартість 3-ох американських долярів, в ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ — рівновартість 2.80 американських долярів, в АВСТРАЛІЇ — 2.50 американських долярів.

„ГОТУЙСЬ” ДЯКУЄ ЗА ДАТКИ НА ФОНД:

Пані Євгенія Патикивич склала три долляри. Старша пластунка Ака Котович склала дванадцять долярів. Осередок Праці Пластунів Сеньйорів у Денвері, Північна Америка, склав п'ять долярів. Вуйко Смок із Чікаго склав одного доляра на фонд „Готуйсь” та заплатив одну дарункову передплату.

„Готуйсь” щиро дякує та жеде дальших датків.

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 4 (145)

Квітень

1969

Мал. Ліда Петруняк

ВСІМ ПЛАСТУНАМ ПО ВСЬОМУ СВІТІ
ТА УКРАЇНСЬКИМ УСІМ ДІТЯМ
ЧИ В УКРАЇНІ ЧИ В ЧУЖИНІ
„ХРИСТОС ВОСКРЕС”
МИ КЛИЧЕМ НИНІ!
РЕДАКЦІЯ „ГОТУЙСЯ”

Мал. Оксана Борис

ПИСАНКА

Новачки із Мюнхену, Німеччина,
виголошують на Свяченому
віршик „Писанка”.

Новачка:

Ой, писанко рідна,
Барвистая чічко,
Візьму тебе в церкву
В Воскресную нічку.

Ой, писанко любя,
Які в тебе взори:
То олені, півні,
Ялинки, то зорі...

Дивуюсь, люблюсь,
Та знати хотіла б,
Що кажуть ці взори?
Скажи мені, мила!

Писанка:

Ялинка зелена
І олень рогатий
Тобі пригадують
Зелені Карпати.

А хрест нагадає
Терпіння Господні;
Це так Україна
Розп'ята сьогодні...

А той безконечник
Біжить безконечно,
Бо правда не згине,
А житиме вічно.

Як півень запіє,
То ранок настане.
Отак Україна
З неволі повстане.

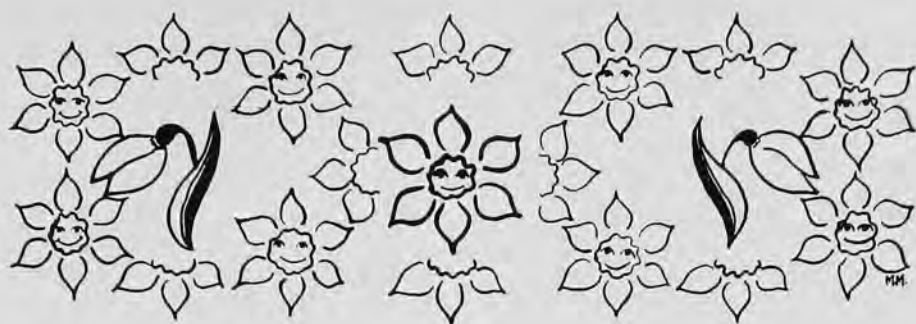
І зіркою-квітом
Усім засіяє
Омріяна воля —
Це добре я знаю!

Новачка:

Тепер розумію!
Не даром же мати
Мені наказала
Тебе шанувати!

Бо щастя віщуєш
Ти писанко-чічко,
Посвячена в церкві
В Воскресную нічку!

Мал. Марійка Мандрусак

Сестричка Катря Червоняк:

ПИСАНКИ

Того вечора подруги зійшлися в Марійки. Вони сиділи кругом кухонного стола і писали заподливо. Ні, не задачі й не листи, а писанки.

— Що лиш почався піст, а я вже розписала дві писанки! — раділа Галинка, витягаючи ячко із темно-червоної фарби. — До Великодніх Свят буде їх у мене цілий кошочок!

Марійчина бабуся, пані Гриценко, що вчила дівчаток цього давнього-прадавнього мистецтва, оглянула докладно Галинчину працю та похвалила:

— Дуже гарно, Галинко, тільки старайся держати певніше писальце. Тоді рисочки будуть ще рівніші.

Рома, Ганнуся і Марійка ще більше зосередилися над своїми недокінченими писанками.

— За час посту я приготуюся як слід до Великодня. Матиму по

писанці для всієї рідні і для знайомих. — казала Рома. Вона сама витягала тільки першу свою писанку із жовтої фарби і треба було хоч на словах дігнати товаришку.

— А знаєте, що? — вигукнула Ганнуся. — Моя мама вишиває мені на Свята нову суконку та киптарик. Чи не чудово?

— Я теж матиму на Свята все нове! — казала Рома.

— І я! Цієї суботи їдемо до міста на закупи. Купимо мамі новий плащ а братові убрання. Для мене не тільки суконку, але й черевики та торбинку купимо. Я дуже люблю приготуватися до Свят! — це Марійка.

Пані Гриценко прислухалася тій розмові і завважила:

— А мабуть сумний був би наш Великдень, якби ми зустрі-

ли його тільки новим одягом та писанками!

— Еге ж! — відповіла жваво Рома. — Моя матуся наварить і напече стільки добра на ці Свята!

— А моя скільки! Цього року я буду допомагати їй пакувати і складати у кошичок свячене! — чванилася Марійка.

— Так, це правда! — всміхнулася пані Гриценко. — Свята без свяченого були б сумні, але не про те я думала. Пригадайте — що таке Великдень?

Дівчата якось і забули про писанки. Ганнуся озвалася перша:

— Я знаю! Це день, коли Христос воскрес із мертвих. Тому це такий радісний день.

— Так, — відповіла Марійчина

бабуся, — але поки Він воскрес, Христос терпів муки і помер на хресті.

— За гріхи світа... — шепнула Галинка.

— За наші гріхи... — додала Рома.

— Саме тому й ми маємо піст перед Великоднем. — продовжувала пані Гриценко. — Великий Піст — це сорок днів, коли ми повинні турбуватися не тільки нашими домівками, одягом та їжею, але в першу чергу приготувати свої душі до великого Свята.

— Ми завжди йдемо в піст до сповіді і святого Причастя. — сказала Марійка.

— Ми теж! — додала швиденько Ганнуся.

— А ще постимо!

— І ми теж! — перебивала одна одній дівчатка.

На те бабуся відізвалася:

— Це справді добре, що ми всі це виконуємо — бо це наш християнський обов'язок.

— Але піст — це час, щоб робити щось більше, як ми зобов'язані. Це час покути й милостині, коли ми повинні оновити себе добрими ділами. Ми повинні робити це з жалю за наші гріхи, з любови до Бога, що полюбив нас настільки, що відкупив людство своїм терпінням і смертю від вічної муки у пеклі. І з вдячності для Бога за всю Його доброту...

Вона замовкла і дівчатка мовчали. Ганнуся взялася знов за

писанку, але видно було, що вона думає не про яєчко, а про щось важніше. Врешті промовила повільно:

— Я так тепер роздумую собі. Прийде Великдень і ми обдаруємо всіх писанками. А Христові? Хто дасть Йому писанку? Напишім кожна і по найкращій писанці Ісусові Христові!

— Це чудова думка, Ганнусю! — захопилася Марійка. — Так ми покажемо, що любимо Його!

— І подякуємо, що Він нас дуже любив і так дуже за нас терпів! — додала Галинка.

Дівчатка знов замовкли. Мабуть кожна вже розписувала в думці цю найкращу писанку. Аж на личку у Марійки появилася сумнів:

— Але чи це буде Христові справді найлюбіший дарунок?

Всі глянули здивовано на неї.

— Пригадуєте, — продовжувала свою думку Марійка, — як Ісус жив колись давно на землі, то Він жив бідно, не задля гарних, вибагливих речей, багатства чи розваг. Він всюди робив тільки добро та бажав жертви, каяття й добра від людей.

— Це правда! — сказала сумно Рома. Сумно, бо в уяві вона вже приготувала чудову писанку для Христа.

— Бог хоче добрих діл, — сказала ще сумніше. — А куди легше розписати писанку, як зробити добре діло.

В кімнаті стало якось понуро. Робота чомусь не йшла як слід.

Пані Гриценко весь час уважно слідувала за розмовою, а тепер не то спитала, не то порадила:

— А може можна б написати живі писанки, що були б справді гідні Ісуса Христа?

— Які?! Як, як?! — майже вигукнули дівчатка, нетерплячі почути, що скаже Марійчина бабуса.

— Ви хочете подарувати Ісусові Христові писанку, а знаєте, що

Мал. сестричка Христа Баранська

Йому найми́ліші добрі діла. Тож подумайте тепер тільки, як по-лучити одно з одним!

— Я знаю, я знаю! — майже переби́ла бабусі у запалі Галинка. — Ми напишемо писанки, але за кожний вірець, що там розпишемо, зробимо добре діло!

— Славно, славно, Галинко! — аж заплескали в долоні дівчатка.

**
*

Як і перед тим, збиралися й далі у пості дівчатка, щоб писати писанки. У чотирьох кошичках ставало щораз більше яскраво розмальованих писанок, а окремо стояли чотири ще недокінчені писанки. Кожного вечора кожна із подруг додавала щось до своєї писаночки.

Лиш вони та ще один Бог зна-

ли, що ось ця квіточка на яечку значить справді, що Ганнуся могла нести старенькій жінці важку торбу. А хрестик — то не з'їджена шоколядова лакоминка, що її Марійка відмовила собі. Ця пташка, що немов жива летить по яечку — то молитва Роми. А золотисте сонце — то Галинка дала милостиню прошакові.

**
*

Перед Воскресною Утреною непомітно з'явився біля Божого Гробу малий кошичок. У ньому, на вишитій серветці, чотири писанки, одна краща від одної. А в лавках, зі своїми батьками, чотири святочно одягнені дівчинки.

Заспівали разом „Христос Воскрес” — одна щасливіша від одної.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Слова: Катерина Перелісна.

Муз.: О. Тарнавська.

Христос Воскрес! Усе радіє,
Сміється сонечко з небес,
Прозора річечка леліє —
Христос Воскрес!

Христос Воскрес!

В траві фіялочки зідхають,
І пролісок тремтить увесь,
Розквітла яблунька аж сяє —
Христос Воскрес!

Христос Воскрес!

Дзвенять пташки у полі, в лісі;
І дзвін співає до небес,
Де білі хмарки розпливлися —
Христос Воскрес!

Христос Воскрес!

ХРИСТОС ВОСКРЕС !

Хри-стос Во-скрес! У-се ра-
Хри-стос Во-скрес у-се ра-

ді-є, смі-ється со-неч-ко з не-
ді-є, смі-ється сонечко з не-

бес, про-зо-ра рі-чеч-ка ле-
бес, про-зо-ра рі-чеч-ка ле-

лі-є, -Хри-стос Во-скрес! Хри-стос Во-
лі-є, Христос, Христос Во-

скрес!

(Продовження)

Ратуша у Львові.

Під готелем ждав нас автобус. Всідаючи в нього, ми усвідомили собі, що це останній наш день у Києві. Що незабаром доїдемо на летовище і вже не побачимо цього чудового міста.

Автобус мчався швидко вулицями Києва. Попри вікна мигали і щезали вулиці, будинки, зелені каштанові алеї та люди, що йшли по них. На мості через Дніпро автобус зупинився на хвилину. Я оглянулася і побачила, як на зеленому тлі київських гір видніли десятки різних церков, соборів, монастирів. Інших будинків не видно було, неначе вони сховалися. В небо піднімалися церкви з багатьома банями. Це був найкращий вид Вічного Києва — і такий він залишився у моєї пам'яті.

У задумі всіли ми в літак. Ще раз поглянули ми на Київ, що зникав у далині і полетіли. За годину літак приземлився. Ми при-

їхали до Львова. На лєтовищі ждало багато людєй. В руках держали китиці квітєв. Вони прийшли побачити й привітати своїх рідних з Америки, що їх не бачили довгі роки.

Андрийка і його маму обступили тїтки, вуйки, тїточні брати й сестри та вітали їх зі захопленням. Андрийко був трохи збентежений. Він знав цих членів своєї рідни тільки з листів та світлин. А оце вперше в житті він зустрїнув їх. Мама взяла його за руку і промовила зі сльозами в очах:

— Андрийку, ми приїхали додому!

Вона віталася з усіма та знайомила їх з Андрийком. І дякувала за чудові китиці квітєв, що ними їх обдарували рідні.

Опісля ми примістилися в готелі в самому центрі Львова. Андрийко з мамою пішли відвідати свою рідню а я рішила познайомитися з містом та віднайти будинок, що в ньому колись проживали мої предки. Я знала, що моя прабабуня — це була та славна Мишка-Гризикнижка, що проживала довгі роки колись давно у бібліотеці українського товариства „Просвіта” у Львові. Від того вона була дуже розумна й очитана. Всі її поважали. Особливо любили її діти і дуже радо читали книжечку Ярослава Вільшенка про її мандрівки по Львові. Цю книжечку видав був „Світ Дитини”.

Отже взяла я карту міста

Львова і докладно розглянула, як мені дістатися в околицю, де стоїть цей будинок. Вскочила у трамвай і поїхала. Висїла на площі, що зветься Ринок і розглянулася. По середині цієї чотирькутної площі стоїть велика будівля — мїська рада або ратуша. Вхід до ратуші бережуть два ка-

Церква Успення Матері Божої у Львові при Руській вулиці. Малюнок маляря Едварда Козака.

мінні леви, — бо це герб-знак міста Львова. Я пристанула й задумалася. На цій ратуші колись, дня 1 листопада 1918 року повівав синьо-жовтий прапор, знак волі й перемоги українського народу. А сьогодні?.. Я поглянула на вежу ратуші, а там повис червоно-синій прапор із чужим нам серпом та молотом. Прапор чужого, комуністичного уряду в Україні. Я засумувала і пішла далі.

З чотирьох боків оточують ринок старинні будинки. Кожен з них — це велика пам'ятка нашого давнього будівництва, з-перед п'ятисот років і більше. Я добре набігалася докруги, але „Просвіти“ не знайшла. Аж на мого щастя надбігла напроти мене друга мишка. Я поздоровкалася з нею і зразу спитала, де ця „Просвіта“, що до неї я прийшла аж з Нью Йорку, а її нема!

Мишка в сміх, тай каже:

— Та це ось тут, ця камениця на розі Руської вулиці. Ми саме

стоїмо під нею! Бачиш, її легко пізнати, бо ріг будинку прикрашує гармата, викута із каменя. А що нема напису „Просвіта“, то не дивуйся! Большевики добре знають, що товариство „Просвіта“ завжди стояло за самостійну Україну і була найгіршим ворогом большевизму. Тому й постаралися, щоб тут затерти всі сліди цього товариства. А прекрасну бібліотеку, тисячі й тисячі томів найкращих українських книжок, вони просто викинули через вікна на вулицю та вивезли на сміття. Я цього вже не тямлю, але мені розказувала моя бабуня, а їй розказувала її мама, славна Мишка-Гризикнижка...

Тут я не видержала і кликнула: — Та це й моя прабабуня! То значить ми — рідні! — і кинулася львівській мишці в обійми.

Ми ще довго-довго розмовляли, і коли я повернулася до готелю, могла похвалитися Андрійкові, що не лиш він знайшов у Львові свою рідню, але я теж!

Сестричка Катря Червоняк:

ЧОПЧОРИК

(Мал. Христя Баранська)

Чопчорик Чопчоренко це, треба вам знати, маленький гномик. Так, як і багато інших гномиків та маленьких звіряток, вдавля він дещо лінивий до роботи. А вже порякувати у своїй світлиці — цього він дуже не любив. Завжди думав, що так треба зроби́ти, навіть говорив про те, але зразу додавав, що тепер часу не має, бо треба щось інше зробити, може б завтра... Аж одного дня

трапилася Чопчорикові така пригода:

НАДЗВИЧАЙНИЙ ДЕНЬ

Чопчорик знав зразу, що сьогодні буде в нього надзвичайний день. Не встиг він ще добре проснутись, як нараз пчихнув аж три рази. І зараз згадав, що казав йому Чопчір, славний на всю околицю старенький гном:

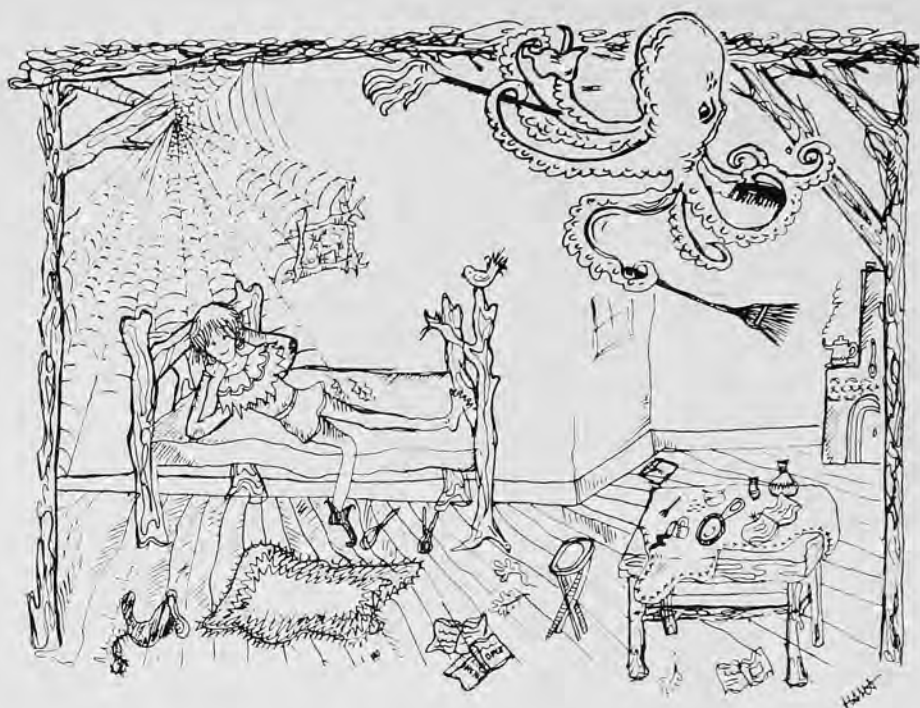
— Коли раненько, поки встанеш, пчихнеш один раз — жди несподіванки. Пчихнеш двічі — тим більша буде несподіванка. А коли вже пчихнеш три рази — гого, це вже буде надзвичайний день!

А дід Чопчір знався на таких справах!

Отже Чопчорик аж вигукнув на радіощах. Він любив надзвичайні дні і завжди сподівався несподіванок. Він порішив встати якнайшвидше, щоб не прогавити ніодної надзвичайної хвилини. Та глянув на свою кімнату — а там на кramі кram! Гномик знизав знеохочено плечима: — Треба б це вже таки колись прибрати! — заявив нерадо. — Тільки ж не сьогодні! Це ж має бути надзвичайний день!

І замість встати він тільки сів на ліжку і став догадуватися, яка то несподіванка жде його сьогодні.

— Коли б отак вистрибнув нараз із печі рожевий восьминіг! Хай би й маленький, але з відром, стирками та щітками у своїх раменах-ногах. І миттю, поки я скажу: — раз, два, три! — він почистив би та поскладав усе. Оце було б надзвичайно! І несподіванка яка!

Сонце вже піднялося ген-ген угору і годинник вже показував восьму годину. Чопчорик сказав собі, що вже пізно і давно час збиратися в школу, та . . . розлігся знов у ліжку. Ще лиш на маленьку хвилинку, щоб помріяти, як це було б. Він майже бачив, як справний восьминіг шурує одним рам'ям долівку, другим стягає з кутка павутиння, третім протирає шибку на вікні, а ще дві руки порядкують книжки на полиці.

— Восьминіженьку любенький, а не забудь ще протріпати постіль та постелити моє ліжко! — підказував йому Чопчорик у мріях.

— Гей, Чопчорику! Пора в школу! — почув він над самою головою. Це був його побратим, маленький суслик Соасим.

— Як, ти ще в ліжку? Вставай мерщій! — жажнувся Соасим.

— Соасиме, ти й не відгадав би, що сьогодні в мене буде незвичайний день! Я жду несподіванки, бо пчихнув аж три рази!

— Це добре, — відповів Соасим, — але всетаки збирайся швидко, бо час у школу!

— „Це добре“?! — обурився Чопчорик. — „Це добре“ — і це все, що ти можеш мені сказати? Та це ж буде в мене надзвичайний

день! — і Чопчорик накрився з головою та відвернувся від суслика до стіни.

Соасим глянув стурбовано на товариша і промовив:

— Це прекрасно, що в тебе буде надзвичайний день, але може краще ти лежи собі, а я піду сам у школу.

І суслик зник за дверми. А Чопчорик виглянув з-під накривала, поглянув на годинник і подумав, що такі сусликова правда: час збиратися в школу.

Він вискочив з ліжка і надягнув шапочку на нечесану голову. Це так, щоб певно її не забути. Далі вдягнув штанці, сорочку та лівий черевик. Зігнувся, щоб знайти правий, але його не було. Заглянув під ліжко та під стіл — нема. Зиркнув на полицю поміж книжки — нема там черевика. Може буде поміж посудом? Та ні, не має! Чопчорика брала вже досада. Він бігав по хаті сюди й туди, заглядав усюди, а черевика як не було, так не було. А годинник на стіні тик-тик, бам-бам, — і вибив дев'яту годину.

Чопчорик кинув усе, схопив торбину з книжками та побіг у школу. Так, напів-босий. Біг, не спиняючись і в поспіху не завважив, що саме пробіг попри стареньку паню Вивірку, що йшла на прохід. Вона нахмарила брови і крикнула йому вслід:

— Чопчорику, Чопчорику! Хіба тебе ніхто не вчив звичаю, що навіть не скажеш мені „добрий день“? — Та ще й постукала паличкою в землю зі злости.

Чопчорик м'явся, вибачався, ховав босу ногу за черевик, як лиш міг. Та пані Вивірка вмить побачила все своїм старим, досвідченим оком.

— Соромися! Йдеш у школу нечесаний та спізнений — та ще напів босий!

Чопчорик м'явся, вибачався, аж поки відпустила його пані Вивірка, зовсім червоного зі сорому. Побіг далі, та недовго біг, як попався просто під ноги пані Заячисі.

— Ой, Чопчорику! Краще повертайся додому! Ти ж черевика забув! — аж вигукнула вона. Мусів Чопчорик задержатися та вияснити пані Заячисі, що зовсім не забув, тільки черевик кудись пропав чи загубився. Кілька кроків далі мусів повторювати те саме цікавим панству Кротам.

Аж зідхнув із вдячністю, коли пробігав попри домівку Лилика-поета. Лилик спав, зависившись задніми ніжками за гілку і не казав нічого про черевик. Зате немила була зустріч з панею Мишею, що вивела своїх малят погуляти. Вона стала бідькатися:

— Бідний, бідний Чопчорик! Навіть черевика не має! От які часи настали!.. — Поспішаючи, гномик ще чув тоненькі, пискливі, співчутливі голоси: — Бідний, бідний гномик!...

Врешті, червоний від сорому й досади, мокрий від поту, добився Чопчорик до школи. Хотів тихенько, хильцем, проховзнутися в класу, щоб ніхто не видів. Та не вдалося! Учитель викликав його на середину класу та спитав:

— Чому це ти, юначе, спізнився на цей раз?

Знов м'явся Чопчорик і шапочку м'яв у руках і ховав, як міг, босу ногу. Врешті вистогнав:

— Мій правий черевик десь загубився...

А вся класа у сміх! Тільки один Соасим не сміявся, бо йому жаль було друга.

Тай не обійшлося без кари Чопчорикові. Пан учитель Ведмідь наказав залишитися після науки та написати двісті разів у зошиті: „Більше не буду спізнятися до школи!”.

А під час перерви трапилася ще одна прикра пригода: хитрий Лисик, що то любив робити різні пакості, підійшов до нашого гнома:

— Ой, Чопчорику! Як мені тебе жаль! Давай, я поможу тобі: позичу свій черевик, щоб ти знав, що я твій побратим!

Чопчорик здивувався, а далі зрадив. Такої прихильності від Лисика він ніяк не сподівався. Тож подякував щиро й довго та надів черевик. Та тут знов кляса вибухнула сміхом: маленький Чопчорик трохи не згубився у великому Лисиковому черевикові!

Після науки всі розійшлися, а Чопчорик сидів зі сльозами в очах та писав свої рядки. І жалкував сам себе:

— Неправду казав дід Чопчір про те пчихання! Нічого не сталося так, як я сподівався, тільки сорому багато!

Гномик покінчив кару та вийшов із кляси, коли на сходах зустрів Соасима. Суслик ждав, щоб розрадити його, але Чопчорик не хотів тепер, щоб хтонебудь його розраджував. Він хотів бути злий!

Тож зрештою Соасим залишив його і пішов зажурений додому, вивчати завдання на завтра. А Чопчорик пішов до муравлища та з досади став дразнити мурашок. Далі подався над річку і жбурнув каменем у воду. Риби, що звичайно розмовляли з ним радо, порозпливалися зі страху на всі боки.

— Всі злі на мене, ніхто мене не любить, а все тому, що не маю черевика! — нарікав Чопчорик. — Мурашки понадувалися на мене, риби від мене повтікали, а навіть мій друг Соасим відрікся мене! А все того, що я черевика не маю!

І не думав Чопчорик, хто в цьому винен. А коли думав, то тільки, що зовсім певно винен черевик, що так неславно пропав. Далі думав, що це вина діда Чопчора. Навіщо ж він казав, що це буде надзвичайний день?!

З такими хмарними думками приплентався Чопчорик до дому, а там вже ждав на нього Соасим. Чопчорик вдавав, що не помічає його, але самому стало на серці нараз так легко й тепло. — Любий Соасим! — подумав він, хоч зовсім не хотів так думати. Він так і хотів побігти і кинутися другові в обійми, та злість не пускала. Хотілося йому привітати щиро суслика, а замість того тільки проворкотів:

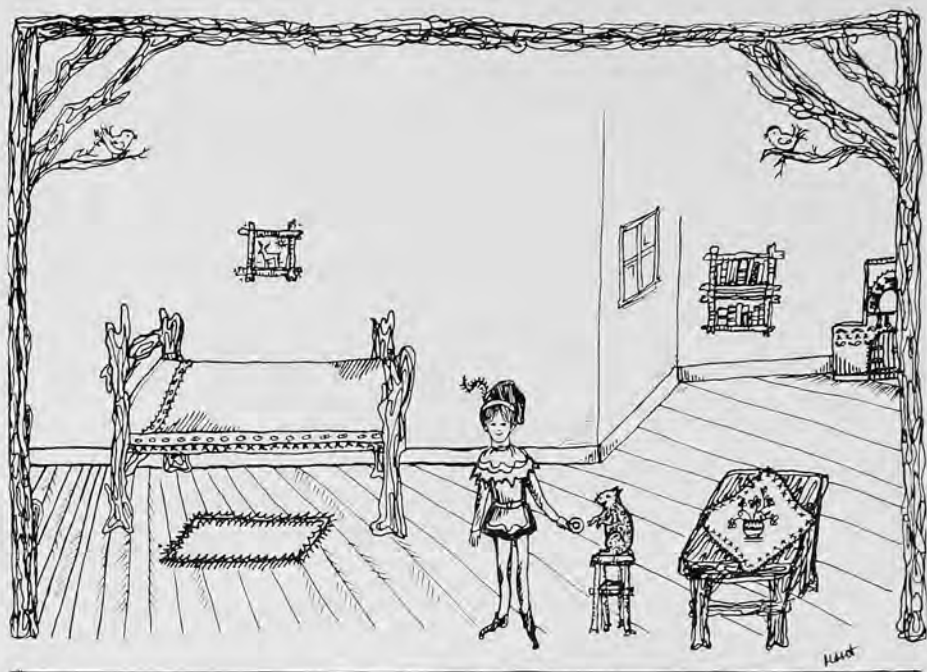
— Ну й чого тягасшся за мною, як той хвіст?

Ще й не промовив цього, як вже пожалував. Бо ніби й не думав так казати...

Та на щастя Соасим немов не чув ні цих слів, ні злости в голосі гномика. Тільки запитав преспокійно:

— Ну що нового чувати?

За хвилину вони сиділи вже плече об плече, заїдали смачні, солодкі коржики та запивали молоком.

— Знаєш що, Соасиме, — сказав Чопчорик, дивлячись сумно на свою босу ногу, — я таки мушу віднайти свій черевик.

Суслик погодився:

— Давай, я поможу тобі шукати. Скажи лиш, де він може бути?

— Заложуся, що він десь у моїй кімнаті, — відповів Чопчорик.
— Та там страшенний нелад. Аж страшно подумати, що треба б це все перевертати горі дном! Ох, Соасиме, мені так дуже не хочеться цього робити! Подумай, скільки там пороху та павутиння, і мої виступці на столі, і ложки під ліжком... Я готов робити все інше, щоб лиш не шукати черевика! І чому то не з'явився мій прегарний восьминіг, щоб все це за мене зробити?

Та Соасим його далі й не слухав. Він просто схопив гномика за руку й потягнув у кімнату. І поки Чопчорик вспів цього не хотіти, тицьнув йому в руки мітлу та щітку.

— Ну, починай! — наказав не на жарт суслик а сам став складати на столі. Гномик з дива не виходив! Як взялися вони порядкувати, то праця пішла сама жваво й весело.

Незабаром вся світлиця красувалася в недільному порядку. Помитий посуд стояв усміхнений рядками, блискучі вилки немов зали-

цялися до чистеньких ложок. Долівка заметена й помита аж сяла, а книжки немов самі походилися гуртками та виструнчилися на полицях. Чисті шибки в вікнах усміхалися сонцем, а квітки в глечику на столі грали всіма барвами.

Аж тоді напів-босий Чопчорик знайшов без труду свій правий черевик, що заховався був під килимик. Вдоволені й щасливі товариші сіли відпочити. Чопчорик гриз солодкі коржики і казав:

— Знаєш, Соасиме, а сьогодні таки був несподіваний і надзвичайний день! Несподіваний того, що я сподівався зовсім інших несподіванок, а надзвичайний, бо я звичайно думав, що всі винні, тільки не я. А тепер знаю, що ніхто не винен, хіба . . . хіба той восьминіг, що не виліз із печі . . .

— І той добре зробив, що не виліз! — засміявся Соасим. — Без нього ми прекрасно впоралися, хоч тільки чотирьома, а не вісьмома руками!

— Пожди, я ще всього не сказав! — перебив йому Чопчорик. — Цей день найнадзвичайніший тому, що я пізнав, що значить слово „побратим“!

Українська школа Святого Михаїла в Іраті, у Бразилії зі своєю сестрою Директоркою Маркиліною. Завдяки читачам „Готуйся“ вони дістають наш журналік та українські книжечки і хочуть цією дорогою подякувати нам, присилаючи свою світліну.

ЗВІДКІЛЯ МІЙ РІД?

Ми, близнята Діяна й Уляна Гаврилюк народилися 5 січня 1957 року в Боффало в Північній Америці. Ми новачки, належимо до роя „Сині проліски”.

Наш батько Іван розказував нам, що наш дідусь, отець Михайло Гаврилюк був священиком у селі Русові, повіт Коломия в Галичині. В цьому селі народився наш великий письменник Василь Стефаник.

Наша мама з роду Ілевичів. Батько нашої мами, а наш дідусь, отець Миколай Ілевич є священиком у Боффало. Наш дідусь розказував, що наш рід Ілевичів дуже давній, бо про нього ще згадують у давніх історичних книгах-хроніках. Ще в часах, коли в 14-му столітті Литва загарбала була українські землі, українці мали велике значіння в литовській державі, бо мали багато освічених людей. Українська мова була вже так розвинена, що стала державною мовою на дворах литовських князів. У давніх хроніках знайшли вістку, що один з наших предків-Ілевичів був секретарем литовського князя. Згодом, коли могутність Литви підупала і литовські землі зайняла Польща, наші предки переселилися на полудне до Галичини. Прадід мого дідуся, отець Теодор Ілевич був священиком у селі Грабківці золочівського повіту в Галичині. Батько мого дідуся, отець Юліян Ілевич був теж священиком у тому селі. Він помер у 1924 році. Наш дідусь був парохом у багатьох селах Галичини. В часі другої світової війни був у селі Підлужі біля Станиславова.

Ми маємо брата Осипа, пластуна-скоба. Він новацький братчик і студент психології. Наша сестра Марта відбула кадри для новацьких та юнацьких виховниць і тепер вона впорядниця юначок. Вона у третій класі середньої школи і цього року здає матуру з українознавства.

Наш рід є дуже музикальний. У нашому роді багато піяністів та композиторів, як вуйки-професори Іван Недільський та Осип Залеський.

Готуйсь!

Діяна й Уляна Гаврилюк

Сірий Орел Надя:

НАЙКРАЩИЙ ДАРУНОК

Кожного року весною з'їжджаються до бабусі діти і внуки на іменини. Ще перед виїздом мама наказувала Петрусеві, щоб не бігав по хаті бабусі та не борикався з двоюродними братами, щоб була чого не збити чи не знищити. Мама добре пригадувала, як минулого року хлопці збили глечик на квіти. Шкода не була велика, але неприємності багато. Отже Петрусь обіцяв, що буде чемний.

Коли приїхали до бабусі, там була вже тета Марійка. Вона привезла бабусі вазон з квіта-

ми - синю примульку, або, як її звать, африканську фіялку. Примулька мала зелені круглі личоточки, а по середині стебла зі синіми квітками. Бабуся казала, що ці квіти пригадували їй своєю красою наші волошки.

Бабуся поставила примульку на столику біля вікна і всі її подивлялися.

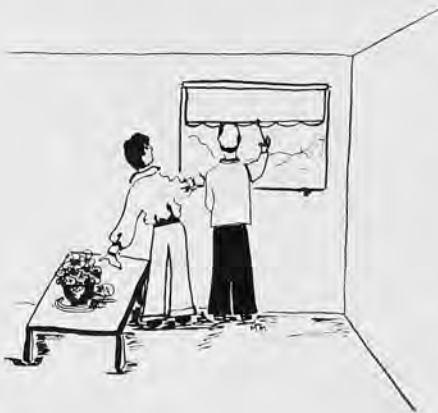
Коли стало вечором темніти, бабуся засвітила світло і попросила найстаршого внука, Ромка, щоб позаслонював вікна. Але всі хлопці кинулися йому на поміч,

бо кожен хотів прислужитися бабусі.

— Тільки вважайте на примульку! — кликнула за ними тета Марійка. Петрусь хотів випередити Ромка і обидва знайшлися нараз у вузькому місці поміж вікном і столиком з квітами. Щоб не впасти, Петрусь мусів опертися об столик. Столик був міцний і не перевернувся, але один листок із примульки надламався. Тета Марійка зараз же прибігла туди, прогнала хлопців і хотіла напростувати листок, але він не хотів стояти. Тета мусіла його обірвати і покликала Петруся:

— Хіба в тебе нема в хаті квітів, що ти не знаєш, як їх шанувати? — сказала гнівно. — Маєш, викинь тепер цей листок на сміття!

Петрусь взяв листок із тетиних рук, опустивши винувато голову. Хоч ніби шкода невелика — але таки видно було, де нема одного листка на примульці.

Петрусь вже хотів викинути листок до смітника в кухні, але ще став приглядатися йому. Листок був більший, як його долоня, круглий і волохатий по обох боках.

І враз Петрусь пригадав собі, що учителька на лекції природи розказувала про рослини, що їх можна виплекати, посадивши лиш один листок. То може і з цього виросте примулька? Петрусь, замість викинути листок, сховав собі його до кишені. Дома вечором, скидаючи святкове вбрання, Петрусь знайшов у кишені листок.

Сказав мамі, що хоче його посадити, а мама порадила, щоб спершу посадити не в землю, а в склянку з водою. Отже накрили склянку з водою куском алюмінієвого паперу, пробили в ньому ножем дірку і встромили туди листок. Так тато порадив, бо без паперу листок весь падав у воду. А тепер листок стояв гарно і рівно.

Петрусь поставив його на полочку і пильно приглядався щодня. За кілька днів на кінці біла листка появилися білі корінці. Всі діти збіглися дивитися на них. Мама казала пождати ще кілька днів, поки корінці підроснуть більші, а тоді Петрусь пішов до огородинка. Купив вазонку і землю, таку, що в ній добре ростуть африканські фіялки. Огородник ще порадив, що добре пересаджувати в землю аж тоді, ко-

ли корінці доростуть до дна склянки.

І той день настав. Мама заткала дірку у дні вазонка накривкою від пляшки з лімоняди, щоб земля не висипалася і насипала землі до половини вазонка. Тоді поставила листок і обсіпала кругом землею, аж до повного вазонка. Трохи попритискала пальцями ту землю, щоб листок стояв рівно — і праця була закінчена. Петрусь слідкував з острахом, чи листок не зів'яне, але він держався просто. Мама поставила вазонки на підставку і щодня наливала туди води. Огородник радив, що так найкраще: нехай рослина тягне собі воду через дірку у вазонку.

За кілька тижнів мама помітила одного ранку, що біля листка примульки щось зеленіє. Це був перший листок нової примульки. Ще за кілька днів виросло їх аж три, і кожна мала вже по кілька листочків. Згодом перший, старий листочок зів'яв, але його вже й не шкода було. Три нові примульки росли.

Петрусь вичитав у книжці про квіти (її він позичив собі з бібліотеки) — що примулька ростиме найкраще, коли її коріння зовсім виповняє вазонки. Отже купив три малі вазонки і розсадив примульки. Вони росли прекрасно і всі в хаті раділи ними.

Минув вже майже рік і всі ста-

Мал. Марійка Мандрусяк

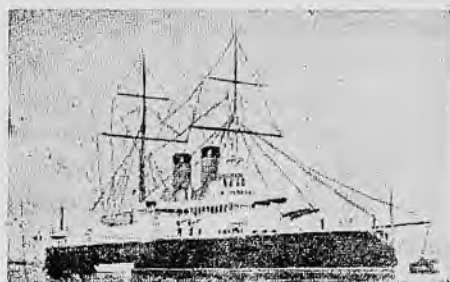
ли знов думати про бабусині іменини. Кожен приготував дарунок від себе, тільки Петрусь мовчав і казав, що його дарунок — то буде несподіванка. І справді, коли всі вже всіли в авто, щоб їхати до бабусі, Петрусь вибіг з хати останній і ніс в руках, гарно запаковану в папір — одну африканську фіялку.

Цього року вони приїхали до бабусі майже останні. Вже вся рідня була зібрана і всі почули, як Петрусь сказав:

— Я бажаю вам, бабусю, всього добра з іменинами та приношу вам у дарунку той листочок, що його я відломив був минулого року!

Бабуся цим дарунком дуже зраділа, розказувала всім, що їй Петрусь подарував, і казала всім, що це найкращий дарунок на її іменини.

**Корабель-панцерник Української
Чорноморської Фльоти
„Ростислав”.**

Чорноморцем хочу стати,
Чорноморцем-моряком!
Краще морем мандрувати,
Як літати літаком!

Хай обвіє вітер груди,
Хай лотує буревій!
Всяке лихо перебуде
Корабель найкращий — мій!

В світ широкий із Одеси
Корабель я повезу.
Вістка світом розійдеться,
Що на прапорі — тризуб!

(Дня 29 квітня цього року припадає п'ятдесят перша різниця того дня, коли кораблі Чорноморської Фльоти підняли українські прапори та перейшли на службу Україні. Було це в 1918 році. Цей день згадують щорічно всі українці, а найбільше пластуни. В Пласті є окремий курінь „Чорноморці”, що особливо пам'ятає про те, що Чорне Море — Українське море, та вивчає пильно моряцькі вмiлості: плавання, веслування, водне рятувництво. Колись належав саме до цього куреня пізніший командир Української Повстанської Армії — генерал Роман Шухевиз-Тарас Чупринка, коли був ще молодим пластуном.

Новаки мають вмiлості „Чорноморця” і залюбки здобувають її).

Хочу стати адміралом,
Боронити рідний край,
Щоб по світі всі пізнали,
Що мене — не зачіпай!

Своїм крейсером сталевим
Виграю всі битви я,
Так, як гетьман Конашевич —
Знаю добре це ім'я!

Виросту — полину сміло
В Чорне Море — не чуже!
Але „чорноморця” вмiлості
В таборі здобуду вже!

**Відзначка вмiлості новака
„чорноморець”.**

КУТОК ? РОЗВАГ

В ЯКОМУ МОРІ ЖИВУТЬ ЦІ РИБКИ?

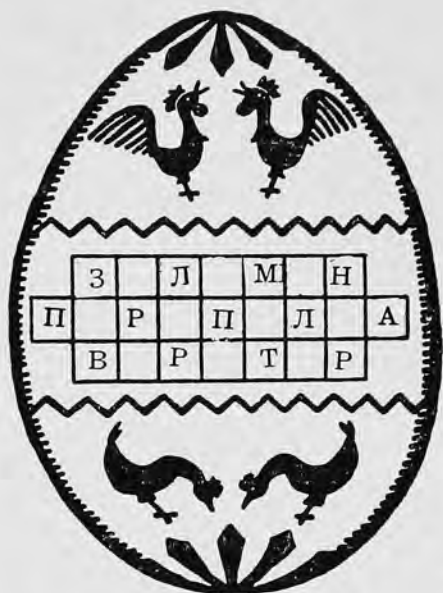

Мал. сестричка Христя Баранська

Це можете легко відчитати, бо кожна рибка має на собі одну букву, і треба їх тільки виписати собі всі за порядком на папір та скласти так, щоб дали вони назву моря, та чие воно.

ГАГІЛКИ

Що таке гагілки — всі знають. Це великодні хороводи-гри зі співами. Вони є дуже різні та їх дуже багато. Тут бачите на писанці назви трьох таких гагілок, кожна в одному рядку. Щоб було що розгадувати, кожна назва написана лиш що-другою буквою. Решту Ви самі собі допишіть! Та ще й напишіть, які інші гагілки Ви знаєте?

ХТО ЦЕ?

Пригляньтеся добре цьому обличчю та відчитайте, яке звання цього пана, що на тому образку? А не забудьте прислати розгадку до „Готуйся”!

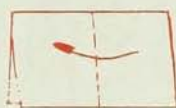
Новачки з Мельборну, Австралія, влаштували минулого року виставку писанок, що їх самі написали. Великдень недалеко — чи Ви вже теж пишете писанки?

ПАПЕРОВА ПИСАНКА

ЗІГНУТИ ПРЯМОКУТНИЙ
ПАПІР В ПОЛОВИНУ
ЗА СТРІЛКОЮ

ЗІГНУТИ ЗНОВУ В ПОЛОВИНУ
ЗА СТРІЛКОЮ

НАРИСУВАТИ ДУГУ (ПЕРЕРИВАНА
ЛІНІЯ) — $\frac{1}{4}$ ОБ'ЄДУ ЯЙЦЯ І ВИТЯТИ

ВИТЯТА ФОРМА

РОЗЛОЖЕНА
ВИТЯТА ФОРМА
ПОВИННА БУТИ
БІЛЬШЕ ЗА
ЗВИЧАЙНОЇ ВЕЛИЧИНИ
ЯЙЦЯ, ЩОБ НА НІЙ
РОЗМІСТИТИ ПИСАНКОВИЙ
ВЗІР

ВЗІР
НАМАЛЬОВАНИЙ
АБО
ПРИКЛЕЄНИЙ
НА
ПИСАНЦІ

Мал. Сірий Орел Денис Беднарський

КВІТЕНЬ — ЦЕ НАЙКРАЩИЙ ЧАС:
КЛИЧЕ РУХ, МАНДРІВКА НАС.
А НОВАЦТВО ЛЮБИТЬ РУХ,
ЩОБ ЗРОСТАЛО ТІЛО Й ДУХ!
ЩОБ ІЗ НАС ПОВИРОСТАЛИ
ЧОРНОМОРСЬКІ ГЕНЕРАЛИ.

У ТРАВІ — НЕ ЛИШ КВІТКИ,
ЖДУТЬ НОВАЦТВО ПИСАНКИ.
ЙДЕ ВЕЛИКДЕНЬ, БОЖИЙ ДЕНЬ,
ЧАС ГАГЛЮК І ПІСЕНЬ,
КОЛИ З МЕРТВИХ БОГ ВОСКРЕСНЕ!
ТОЖ РАДІМО ВСІ В ЦЮ ВЕСНУ!

ПЕРЕШЛИМО ВСІМ ПРИВІТИ,
ЩОБ УСІ МОГЛИ РАДІТИ:
У НОВАЦТВІ І В РОДИНІ,
З НАМИ ТУТ І В УКРАЇНІ,
БО ХРИСТОС ВОСКРЕС ОСЬ САМ —
І ВОСКРЕСНЕ ВОЛЯ НАМ!

